

ACTIVITATEA REVOLUȚIONARĂ DIN ANII ILEGALITĂȚII A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU — PILDĂ DE DÎRZENIE ȘI DEVOTAMENT PENTRU SLUJIREA ÎNALTELOR IDEALURI ALE P.C.R.

dr. OLIMPIU MATICHESCU

Istoria îndelungată și glorioasă a poporului nostru, lupta sa necontenită pentru unitate, libertate națională și progres social înregistrează faptul semnificativ că toate marile evenimente revoluționare, cu precădere cele din epoca modernă și contemporană, toate ideile înnoitoare, promo-toare de progres și civilizație au avut reprezentanți autentici în tinerii înflăcărați și patrioți, capabili să ducă spre izbândă idealurile cele mai înaintate ale timpului lor, să lupte cu hotărîre și abnegație revoluționară supremă pentru ca aspirațiile vitale ale întregului popor să fie transfor-mate din deziderat în realitate istorică. Filele glorioase ale mișcării revo-luționare de tineret din țara noastră vin să întărească constatarea că, prin structura și capacitatea sa creatoare, prin sentimentele sale curate de dra-goste față de pămîntul și țara în care s-a născut, tineretul are aptitudinea înțelegerii mai acute a nedreptăților sociale, pricepe mai viu necesitatea libertății și independenței naționale a poporului din care face parte, rele-vînd totodată și rolul excepțional pe care îl încredințează istoria reprezen-tanților tineretului revoluționar și patriot în dinamica fenomenului luptei de clasă, pentru triumful dreptății și progresului social. Ori, lupta tineret-ului nostru comunist nu și-ar fi putut găsi o mai grăitoare expresie decît în forța caracterului și exemplului trecutului revoluționar al tovarășului Nicolae Ceaușescu, acel tînăr comunist de exemplară conduită morală și politică, fruntașul unei generații și mîndria poporului român.

Intrat încă la vîrsta de 15 ani în rîndurile mișcării revoluționare din patria noastră, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a făcut repede remarcât prin activitate neobosită, dîrzenie, abnegație și curaj în înfruntarea pri-goanei regimului burghez. Atunci cînd, din inițiativa și sub conducerea P.C.R., a luat ființă, în iunie 1933, Comitetul Național Antifascist, tineret-ul democrat din capitală era reprezentat de tînărul utecist Nicolae Ceaușescu. Începînd încă din această epocă, Partidul Comunist Român, Uniunea Tineretului Comunist au avut în tovarășul Nicolae Ceaușescu un conducător eminent, călit la înalta școală a luptei revoluționare. Prin persoana sa, Uniunea Tineretului Comunist a fost angajată plenar în toate marile confruntări, bătălii sociale și politice conduse de P.C.R. împotriva exploatării capitaliste, a pericolului fascist, pentru apărarea independen-ței și suveranității naționale, a integrității patriei.

În timpul memorabilelor acțiuni de solidaritate cu conducătorii mun-citorilor feroviari și petroliști judecați la Craiova, în vara anului 1934,

reprezentanți ai partidului comunist, sindicatelor muncitorești și altor organizații de masă aflate sub conducerea P.C.R. s-au deplasat în această localitate, compărînd ca martori ai apărării sau purtînd cu ei mesajul de sprijin și solidaritate al maselor muncitoare din România, exprimat în liste de subscripție și proteste semnate de mii de muncitori, intelectuali, meseriași, liber-profesioniști.

Cu prilejul unei asemenea acțiuni, în iunie 1934, a fost arestat de către organele represive militantul comunist Nicolae Ceaușescu. Deși foarte tînăr, el a înțeles să-și facă datoria pe care i-o dicta conștiința de clasă. A acceptat să preia asupra sa sarcina de a duce la Craiova protestul muncitorilor din București, care cereau încetarea samavolnicilor anti-muncitorești, stingerea procesului și eliberarea celor arestați.

Găsind asupra sa și a altor trei tineri care îl însoțeau 22 de moțiuni de solidaritate cu conducătorii ceferiști și petroliști judecați, organele de poliție din localitate l-au predat autorităților militare ale Corpului I de Armată, al cărui tribunal judeca procesul. De aici a fost înaintat, cu acte de dare în judecată, Parchetului Tribunalului Dolj. Interogat, tînărul comunist nu s-a lăsat intimidat, a declarat fără reținere că venise la Craiova din proprie inițiativă, ca unul ce participase la stringerea de semnături pe memoriile de protest și de solidaritate pe care le aducea cu sine, dar și că fusese, în acest sens, „delegat de către organizațiile muncitorești din capitală să meargă la Craiova, pentru a depune aceste proteste și a face declarații favorabile ceferiștilor de la «Grivița»“.

Organele de anchetă nu i-au putut dovedi culpabilitatea și au fost obligate să-l pună în libertate. Adăugîndu-se unei arestări și anchetări anterioare (în noiembrie 1933, pentru îndemn la grevă printre muncitorii unei întreprinderi de încălțămînte din București), episodul revoluționar, de solidaritate de clasă de la Craiova avea însă să alerteze împotriva sa autoritățile, Ministerul de Interne. „Vă semnalăm, în vederea luării măsurilor de rigoare — se arăta într-o notă a organelor de siguranță adresată Prefecturii de poliție din București — pe comunistul Nicolae Ceaușescu, care, făcîndu-se vinovat de adunarea de adeziuni de solidaritate a muncitorilor cu ceferiștii condamnați în procesul de rebeliune, a fost deferit Parchetului Tribunalului din Craiova și apoi pus în libertate, după care s-a întors în capitală“. „Măsurile de rigoare“ semnificau, în limbajul autorităților represive, urmărire și persecuție neconținută.

Nicolae Ceaușescu a acceptat însă ca pe o datorie a sa consecințele „măsurilor de rigoare“, călîndu-se la școala aspră a activității conspirative a partidului comunist, școală care îl va forma ca pe unul dintre cei mai conștienți, energici și capabili militanți pentru independența și libertatea poporului român. Activitatea sa politică neobosită își va evidenția roadele nu numai în București, unde activa în conducerea Comitetului Național Antifascist, dar și în numeroase alte localități din județele țării: Argeș, Prahova, Dimbovița, Mehedinți. Era prezent cu sfatul și fapta pretutindeni unde nevoile partidului erau mai mari; organiza, mobiliza și pregătea pentru luptă cadre noi de tineri comuniști, militanți antifasciști. Apreciînd aceste calități excepționale, proprii luptătorilor comuniști, partidul i-a încredințat, în toamna anului 1935, funcția de secretar al Comitetului regional Prahova al U.T.C., calitate în care se afirmă din nou, cu strălucite virtuți de organizator al maselor și luptător neînfrînt pentru îndeplinirea idealurilor de dreptate și libertate ale poporului.

Experiența bogată cu care venea în domeniul muncii antifasciste a partidului comunist s-a reflectat în scurt timp în toate compartimentele care țineau de activitatea organizației regionale a U.T.C. Neobosit și activ, urmărit în permanență de agenții aparatului represiv, de multe ori flămând și dormind pe unde apuca, — așa cum consemnează documentele vremii — tînărul militant al partidului comunist va căuta să așeze pe baze solide în special munca de agitație și propagandă a organizației pe care o conducea, avînd în vedere sarcina popularizării în mase a liniei politice, antifasciste și patriotice a P.C.R. La capătul unei asemenea acțiuni, care avea drept scop și înființarea de noi organizații locale ale U.T.C. și ale Blocului pentru apărarea libertăților democratice, este arestat în comuna Ulmi, județul Dimbovița, în ziua de 15 ianuarie 1936, împreună cu alți uteciști și militanți antifasciști. „Apartenența la organizații politice comuniste interzise prin lege“, „crearea unor filiale ale acestor organizații“ în diverse localități din Prahova și Dimbovița, „deținerea și difuzarea materialelor conspirative“, „arborarea de steaguri roșii“, „participarea la întruniri ilegale“ și rostirea unor „discursuri potrivnice regimului“ erau principalele dintre cele peste 150 de „capete de acuzare“ formulate în ordonanța de dare în judecată și, ca urmare, în rechizitoriul procurorului regal. Marea majoritate a acestor așa-zise „delicte politice“ îl vizau, în primul rînd, așa cum rezultă și din textul ordonanței definitive, pe militantul comunist Nicolae Ceaușescu, în calitate de inițiator și conducător al acțiunilor revoluționare amintite. Astfel se și explică înversunarea manifestată de anchetatori și de completul militar de judecată împotriva sa, faptul că la sfîrșitul procesului avea să primească cea mai grea pedeapsă, 2 ani și jumătate de temniță grea.

În istoria partidului, a mișcării muncitorești și antifasciste din România, procesul politic de la Brașov, din primăvara anului 1936, se detașează ca un moment plin de semnificație. Prin implicațiile și ecoul său, el a contribuit la amplificarea stării de spirit antifasciste a maselor muncitoare, la creșterea gradului de mobilizare a poporului român în lupta împotriva fascismului, pentru libertatea și independența patriei.

Și în timpul procesului de la Brașov, în împrejurările neînchipuit de grele ale înfruntării cu organele represive ale regimului burghez, s-au vădit înaltele trăsături politico-morale — patriotismul înflăcărat, devotamentul în slujirea intereselor vitale ale țării, abnegația, dîrzenia și neînfricarea în lupta revoluționară — ale celui care astăzi se află în fruntea partidului și statului și care, prin contribuția sa esențială la elaborarea și aplicarea politicii partidului, prin tot ceea ce a făcut și face pentru înălțarea României socialiste, pentru demnitatea și fericirea poporului, și-a cîștigat dragostea și încrederea nemărginită a întregii națiuni.

Condamnarea militanților comuniști și antifasciști judecați la Brașov a reprezentat nu numai un nou act de răzbunare politică, de clasă, ci, în același timp, a dezvăluit incapacitatea regimului burghez de a înțelege interesele cele mai stringente, fundamentale ale poporului român din acea epocă istorică — interese pe care le promovau partidul comunist, militanții antifasciști cu riscul vieții lor. Lupta comuniștilor pentru propășirea poporului român, pentru libertatea și independența națională a patriei a prevalat întotdeauna în fața oricăror pericole și sacrificii.

Militanții comuniști și antifasciști judecați la Brașov în primăvara anului 1936 vor păși dincolo de porțile ferecate ale Doftanei și ale altor

inchisori cu sentimentul datoriei împlinite. Și nu vor fi singurii. „Pentru pâine, pace, libertate — scria ziarul democrat „Arena“ —, tinărul Nicolae Ceaușescu va întilni în ocele țării noastre peste 1 500 de deținuți“ politici, comuniști și antifasciști, cu „care și-a luat sarcina de a lumina poporul“. Întemnițarea luptătorului comunist Nicolae Ceaușescu în închisoarea Doftana se înscrie ca un fapt semnificativ, de mare însemnătate în contextul mișcării de rezistență internă a colectivului de deținuți politici revoluționari. Documentele vremii și, deopotrivă, tovarășii care l-au cunoscut în această perioadă de detențiune la Doftana (15 august 1936—12 decembrie 1938) îi evidențiază activitatea intensă desfășurată în cadrul conducerii celulei de partid, a organizației de colectiv. Tinărul luptător revoluționar s-a remarcat, totodată, printr-o activitate neobosită de studiu instructiv, de educație revoluționară și partinică, fiind încadrat activ în formele specifice de organizare a învățămîntului de partid din închisoare. Cunoștințele ideologice, cele de cultură generală dobîndite în acești ani în condițiile deosebit de vitrege, specifice Doftanei, îl vor detașa pe comunistul Nicolae Ceaușescu în rândurile cursanților Școlii superioare de cadre a P.C.R. de la Ploiești, organizată conspirativ de conducerea partidului în vara anului 1939. „*El s-a impus — avea să remarce ulterior unul dintre militanții P.C.R., participant la cursurile acestei școli de partid — prin cunoștințele asimilate în «Academia» Doftanei, unde a fost închis la vîrsta de 18 ani, prin capacitatea sa neobișnuită de asimilare, prin regimul său de studiu riguros și organizat, început de la primele ore ale dimineții pînă noaptea tîrziu. Era încă de pe atunci neobosit dar perfect sănătos. Știa să asculte toate părerile, comenta cu mare putere de discernămint problemele puse în discuție, știa să-și spună cu o logică fără cusur opiniile și nu ceda niciodată cînd știa că are dreptate*“.

În mod deosebit însă s-a impus contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu la lupta colectivului de militanți comuniști și antifasciști întemnițați împotriva represiunii, pentru introducerea și respectarea regimului politic. Atitudinea sa intransigentă față de samavolniciile administrației, față de maltratările și regimul de izolare la care erau supuși deținuții politici revoluționari își găseau deseori reflectarea în rapoartele gardienilor, în cererile repetate ale acestora de a se adopta măsuri aspre, de represiune împotriva sa. Concepută drept mijloc de opresiune și de izolare politică a luptătorilor revoluționari ai clasei muncitoare, Doftana a fost transformată în adevărata școală de educație revoluționară și patriotică în care s-au format cadre de conducători comuniști, strîns legate de mase, a căror activitate constituie exemple de dăruire revoluționară, de înaltă principalitate, clarviziune politică și fidelitate neabătută față de interesele poporului român, ale patriei. Amintindu-și cu emoție de grelele încercări pe care comuniștii le-au înfruntat cu dîrzenie în anii îndelungați de detenție la Doftana și în alte închisori, de dăruirea și spiritul revoluționar, al eticii comuniste cu care au înfruntat angrenajul măsurilor represive, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia: „*Lupta revoluționară, viața în colectivele din închisori și lagăre au constituit o înaltă școală de pregătire politico-ideologică, de educare și formare în spiritul principiilor eticii și echității socialiste și comuniste. Activiștii revoluționari, comuniștii puneau mai presus de orice interesele maselor populare, lupta împotriva asupritorilor, ei renunțau la tot, împărțind de multe ori între ei ultima bucată de pâine, dar ținînd sus steagul luptei revoluționare. În mod deosebit, aș dori să menționez viața organizată în închisori în spiri-*

tu principiilor eticii comuniste, care au dat tărie și forță tuturor celor închiși să reziste prigoanei, înfometării, mizeriei și să țină sus steagul luptei revoluționare, să nu se plece nici un moment în fața claselor exploatatoare“.

Eliberat din închisoare la sfârșitul anului 1938, comunistul Nicolae Ceaușescu s-a avîntat din nou în vîltoarea luptei, cu entuziasmul și dăduirea ce îl caracterizau, participînd, alături de viitoarea sa tovarășă de viață — tînăra comunistă Elena Petrescu —, la acțiunile revoluționare de amploare desfășurate de partidul comunist împotriva fascismului, pentru drepturi și libertăți democratice, pentru apărarea independenței și suveranității naționale a României, a integrității sale teritoriale, grav amenințată în epoca respectivă. Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu în Comisia conspirativă de organizare a zilei de 1 Mai 1939 poartă în sine semnificația prețuirii pe care partidul o acorda meritelor sale de încercat luptător, discernămintului său politic, dirzeniei și intransigenței revoluționare, patriotismului înflăcărat, calități pe care le probase în numeroase împrejurări, dar și grija partidului pentru realizarea obiectivelor strategice și tactice pe care le urmărea în această epocă și anume : înfăptuirea unității de acțiune a clasei muncitoare, reorganizarea Uniunii Tineretului Comunist și crearea Frontului Popular Antifascist — organism politic menit să salvgardeze independența și suveranitatea națională, integritatea teritorială a României. Iar simbolul acestei lupte avea să-l constituie marea demonstrație antifascistă, antirăzboinică și antirevizionistă de la 1 Mai 1939, în cursul căreia aportul tinerei generații a fost deosebit de relevant, ilustrativă fiind însăși activitatea tînărului militant comunist Nicolae Ceaușescu.

Marea demonstrație de la 1 Mai 1939, ca și cele ce i-au urmat, a constituit acel fundal istoric pe care s-au desfășurat pregătirile, tot mai intense, pentru refacerea Uniunii Tineretului Comunist. Sufletul viu al acestei acțiuni, animatorul principal al procesului de reorganizare a U.T.C. a fost luptătorul revoluționar Nicolae Ceaușescu. În cadrul Comisiei centrale de reorganizare a U.T.C., el a jucat un rol deosebit, avînd în vedere experiența politică și organizatorică bogată, dobîndită în marile confruntări sociale și antifasciste din anii anteriori.

După pregătiri minuțioase, în condiții de conspirativitate desăvîrșită, la sfârșitul anului 1939, a putut avea loc, la București, într-o casă conspirativă de pe Șoseaua Giurgiului, Conferința de reconstituire a Uniunii Tineretului Comunist. În problema centrală a Conferinței a fost prezentat un raport organizatoric susținut de tovarășul Nicolae Ceaușescu, urmat de alte relatări și discuții. O atenție deosebită a fost acordată situației politice interne și internaționale, participanții relevînd cu îngrijorare implicațiile grave ale războiului care izbucnise, locul și rolul României în noua conjunctură politico-militară. În ultima parte a lucrărilor Conferinței a fost adoptat planul de acțiune al U.T.C. și s-a ales Comitetul Central. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost ales în secretariatul Comitetului Central al U.T.C. și a condus efectiv activitatea organizației.

Noua conducere a U.T.C. a trecut la o intensă muncă politică și organizatorică, la o vastă acțiune de reconstituire a celulelor U.T.C., a organizațiilor teritoriale, la întărirea legăturilor cu tineretul din fabrici, pe tot cuprinsul țării, activitate care, în întregul ei, avea să poarte amprenta personalității tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Arestat din nou, în vara anului 1940, judecat și condamnat la alți ani de temniță grea, comunistul Nicolae Ceaușescu va milita cu același devotament și dăruire pentru transpunerea în fapt a crezului său politic, izvorit din viziunea clară a rolului ce revenea clasei muncitoare, partidului comunist în răsturnarea regimului exploatare și opresiv, în edificarea unei noi societăți. În rîndurile deținuților politici comuniști și antifasciști întemnițați în anii grei ai regimului de dictatură militară fascistă la Văcărești, Jilava, Caransebeș, în lagărul de la Tg. Jiu, numele său a semnificat curajul, maturitatea politică și capacitatea organizatorică ce au permis colectivului să reziste și să se salveze în împrejurări dintre cele mai dramatice. Sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, a altor cadre de bază ale partidului comunist, s-au pus baze trainice pentru activitatea organizațiilor P.C.R. din închisori și lagăre, s-au lărgit contactele și legăturile conspirative cu mișcarea muncitorească din afară, s-a organizat învățămîntul de partid și de cultură generală.

Membru în conducerea organizației de partid din lagărul de la Tg. Jiu, tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a adus o contribuție însemnată la fixarea obiectivelor de luptă politică și a liniei tactice adoptate de partidul comunist pentru pregătirea revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944.

Activînd în condiții noi, de legalitate, partidul comunist a acordat o atenție deosebită întăririi organizatorice a Uniunii Tineretului Comunist, avînd în vedere rolul însemnat ce revenea acesteia în procesul marilor transformări economice, sociale și politice ale revoluției democrat-populare. Conducerea Uniunii Tineretului Comunist a fost încredințată tovarășului Nicolae Ceaușescu, revoluționarul ale cărui experiență organizatorică, capacitate de muncă, discernămint și competență politică își găsiseră deja o strălucită concretizare în activitatea revoluționară și politică din anii grei ai ilegalității. În calitate de secretar general al Uniunii Tineretului Comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu a desfășurat o activitate neobosită pentru antrenarea largă a tinerei generații în marile înclăștări de clasă din anii care au urmat, pentru instaurarea puterii democrat-populare, refacerea economică a țării, pentru construcția societății socialiste.

De numele tovarășului Nicolae Ceaușescu, de prezența sa titanică în fruntea partidului se leagă indisolubil toate marile înfăptuiri obținute de poporul nostru în etapa cea mai rodnică din cadrul istoriei sale contemporane, inaugurată de Congresul al IX-lea al P.C.R., perioadă în care idealurile luptei eroice a clasei muncitoare, a poporului au revenit realități ale României socialiste.

Eforturile și biruințele de prestigiu tot mai înalt obținute de poporul român pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării României spre comunism se nasc azi din puterea exemplului strălucitor al tovarășului Nicolae Ceaușescu — omul care în anii tinereții și-a pus viața și munca în slujba intereselor vitale ale poporului, patriotul înflăcărat, revoluționarul dirz, neînfricat și clarvăzător, eminentul conducător politic a cărui prezență în fruntea partidului și a statului chează și progresul și prosperitatea poporului român, independența și suveranitatea patriei socialiste, înaintarea victorioasă a României spre comunism.